

رویاهای معلق بر آب

ساخت ملتهای مستقل در دل اقیانوس؛ دنیای جدید در راه است

دریاهای آزاد وسیع و گاه بی‌رحمانه، مکانی برای آرزو، اختراع مجدد و فرار از قوانین است. به همین دلیل است که اقیانوس‌ها مدت‌ها مغناطیسی برای آزادیخواهانی بوده‌اند که امیدوارند با ایجاد ریزملتهای مستقل خود در آب‌های بین‌المللی از دولت‌ها، مالیات‌ها و سایر مردم فرار کنند.

به گزارش گروه صنعت و تجارت - پایگاه اطلاع‌رسانی دریا و نفت، بانک «سایا د مالها» یکی از بزرگ‌ترین فلات‌های غوطه‌ور اقیانوسی در جهان است؛ منطقه‌ای پوشیده از علف‌های دریایی و صخره‌های مرجانی کوچک که عمق آن در برخی نقاط کمتر از ۱۰ متر است. این فلات در نزدیکی خط استوا و خارج از مرزهای قانونی هر کشور قرار دارد؛ ویژگی‌هایی که آن را به مکانی آرمانی برای رویاپردازی‌های سیاسی و فناوری تبدیل کرده است.

در سال ۱۹۹۷، یک معمار به نام «ولف هیلبرتز» و یک زیست‌شناس دریایی به نام «توماس گورو» با سفر سه‌روزه از ویکتوریا در سیشل به سایا د مالها رفتند تا پایه‌های یک ریزملت مستقل به نام «اتوپیا» را بنا نهند.

هدف آن‌ها ساخت جامعه‌ای خودکفا با مصالح دوستدار محیط زیست بود. آن‌ها از فناوری ابداعی هیلبرتز به نام «Biorock» استفاده کردند؛ روشی که با استفاده از جریان الکتریکی ضعیف، سنگ آهک را بر روی قاب‌های فولادی رسوب می‌دهد و زیستگاهی مناسب برای مرجان‌ها ایجاد می‌کند.

در سال ۲۰۰۲، با بازگشت به منطقه همراه تیمی از معماران و دانشمندان، آن‌ها در مدت شش روز ساختار اولیه‌ای به مساحت ۲۵×۵ متر ساختند که در بستر دریا لنگر انداخته شد. اما به دلیل کمبود بودجه، پروژه متوقف ماند. دو دهه بعد، یک تاجر ایتالیایی به نام «ساموئل لندی» که پس از محکومیت غیابی ۱۴ سال زندان به دبی گریخته بود، طرحی تازه برای استقرار در سایاد مالها ارائه داد.

او با تبدیل یک بارج ۸۰۰ تنی به اقامتگاهی خودکفا با انرژی خورشیدی، درصدد گسترش پروژه‌ای برای ساخت شهری شناور با ۲۰ بارج و هزاران سکنه تا سال ۲۰۲۸ بود. به دلیل خطر حملات دریایی، او حتی قصد داشت سلاح‌های سنگینی مانند تفنگ گاتلینگ برای دفاع از این مجموعه نصب کند.

تاریخچه تلاش برای ساخت دولت‌های مستقل در دریا به دهه‌های گذشته بازمی‌گردد. افرادی با تمایلات آزادی‌خواهانه و ضددولتی که اغلب ثروتمندان و کارآفرینان فناوری بودند، در تلاش برای ساخت جوامعی خودگردان در دل آب‌ها بودند.

از جمله پروژه‌هایی که شکست خوردند می‌توان به جمهوری مینروا اشاره کرد؛ جایی که در دهه ۷۰ میلادی با حمله نظامی تونگا از بین رفت. یا پروژه‌های بلندپروازانه‌ای مانند «کشتی آزادی» و «عملیات آتلانتیس» که هیچ‌گاه از مرحله طرح فراتر نرفتند.

در سال ۲۰۰۸، جنبش‌های مربوط به «دولت‌های دریایا» در قالب سازمانی به نام مؤسسه Seasteading تحت حمایت مالی میلیاردرهایی چون «پیتر تیل» به‌طور رسمی‌تر ادامه یافت. اما همچنان چالش‌هایی چون شرایط سخت جوی، هزینه‌های سرسام‌آور و فقدان حمایت‌های بین‌المللی، این آرزوها را شکننده نگاه داشته است. با وجود تمام شکست‌ها، رویاهای ساخت ملت‌هایی در اقیانوس همچنان زنده است؛ نمادی از آرزوی بشر برای ساخت جهانی جدید، آزادتر و مستقل‌تر - حتی اگر بر موجی ناپایدار در دل دریا سوار باشد.